

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas	En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 3 »	» » un any, 4'00 »
Extranger: semestre, 3 pesetas	

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª -♦- La correspondencia al Administrador

¡MÓRIA ESPANYA.... LLIBERAL!

¿No resta ni un brancalló
de la noble casa d'Anstria?

¿Lo gran casal d' Aragó
es avuy cova de ll....?

Poble cobart y felló,
rassa perjura y esclava,
¡siga pera tú l' afronta!
¡caiga sobre teu l' infamia!

AVIS

Fem present á nostres subscriptors que dissapte pròxim complirà un any de vida LO MESTRE TITAS.

Ab aquest motiu recordem als que no estiguin corrents de pago se serveixan saldar comptes ab la Administració, si no volen deixar de rebre 'l periòdich.

Com també ho supliquem als que vulguin continuar honrantnos sent nostres subscriptors, puig, desitjant posar nostre periòdich á la major altura possible, necessitem de la ajuda de tothom.

¡Visca la Religió!
¡Visca la Patria!
¡Visca 'l Rey!

CUATRE PARAULAS

Segons rumors més ó menos fundats, el Govern treballa pera la pau á costa de una deshonra pera la patria. També se 'ns assegura que al efecte s' han comprat á varios directores de periòdichs de gran circulació y á varios capspares del socialisme, inclús á D. Pau Iglesias, á fi de que procurin encausar la opinió. No seria estrany tampoch que algunas personas que en quan, á lo que representan mereixen de tothom, y d' un modo particular dels catòlics, tota classe de respecte y veneració, com á polítics patrocinessin també la pasterada al únich objecte de sostenir *certas cosas* que s' en van per terra arrastradas per las pestilentas aguas que han rajat de la bassa descubierta en Filipinas.....

La deshonra del régimen que está de cos present es manifesta, y tal volta ben prompte..... més del que 'ns pensem, la Justicia Divina ens haurá fet purgar prou los pecats nostres..... y las *altas virtuts* dels altres.

SAID.

CUADROS DISOLVENTS

II

Dihuen que 'ls espectacles més pintorescos son á Suissa; jo no ho crech, porque ¿qué tenen que veurer los pasatjes de la república helvética ab lo..... plá de la Boquería de Barcelona? ¡Axó sí que es cosa pintoresca!

A la dreta una pobre vella que ven llibrets de fumar; á l' esquerra un trineraire descals y ab la cara bruta que crida 'l diari; al costat una jove repugnanta que crida mistos; al mitj una jítana que diu la Bonaventura; aquí un jove que ven gomias y gemelos; allá un soldat ab la seva, vull dir ab una de las sevas muchachas; més cap aquí un limpia-botas; més enllá un camállich..... y á tot arreu moviment, crits, soroll, empentas.

¡Y qui diria que tots aquexos sers son lo més desgraciats del món! ¡Qui diria que entre tanta cridoria y aparent alegría hi ha penas inmensas, desgracias sens fi! ¡Qui ho diria!

¿Veyeu aquella pobre velleta dels llibrets? ¡Cuánt milló no estaria á la vora del foch, calentantse aquellas mans arrugadas y tremolosas! Pro la pobre no te foch, ni casa, ni pa tindria, si no fossen las pocas engrunas que guanya corrent tot lo día Boquería amunt, Boquería avall..... ¿Veyeu aquell jove de las gomias? En vá buscá trevall un més sencú; envá després demaná dos centims als que pasejavan pel carré..... De trevall no 'n trova; de caritat tampoch, á no ser que sia una caritat lo "¡Atrevallar, gandul!" que l' hi digueren cent cops. A la fi, vingué á caure aquí, al pla de la Boquería, á correr del matí al vespre pera guanyar tot lo més tres ó quatre pessas de circh centims..... ¿Veyeu aquell xibal que crida diaris? Encara no n' ha venut tres; ¡y n' ha de vendre vint, si no vol que sa madrastra l' hi acane l' esquena ab un bastó..... ¿Veyeu aquella jove que crida mistos? Morí son espós, y ella malalta, no pogué resistir la fatiga del trevall; avuy podria, pro avuy no hi ha feyna enloch. No hi ha més remey que vendre mistos pera poguer apagar la fam dels tres fillets que allá al pis la esperan.....

Si un rich, si un privilegiat de la fortuna hagués de passar per exas desgracias, se tiraria de cap á mar ó s' esmicularia la closca d' un tiro. Pro 'ls pobres no som tant tarambanas; avants de passar voluntariament al altre mon, preferim posarnos un pinsell al coll, ó una corda á las espatillas, ó un plech de diaris als dits, ó un paquet de caps al bras, y cridar ab todas nostras forsas, Boquería amunt, Boquería avall: ¿Hi ha res per emblaquinar? ¿Vol que l' hi porti? ¡El Diario de la noche! ¡Qui compra mistos!

VALCARLOS.

DE GUERRA

(Continuació.)

Tenint, donchs, lo poble *assiri* lo morrió ben ficat y la argolla al coll, del tot ajustada, no piulava poch ni molt y mentrestant corrent tot á la previsió reconeguda dels mandons, la guerra feya sa via.

Un día los barcos *egipcis* canonejavan á la capital de la segona de sas més prehuadas possessions del Atlántich, causant grans destrossas, apesar de negarho los mandons.

Altre día era la segona capital de la primera de las possessions en ls mateix mar, la que sufría per tercera ó cuarta volta los efectos de un bombardeix, per part de la escuadra *egipcia* y en terra per las cuadrillas de bandolers compostas de fills ingrats de la *Assiria*, organissats á corre cuyta per sos padrins los *egipcis*.

Mes, en todas aqueixas probaturas resulta demostrat que si bé la previsió no quedá en terreno sobressalient, ni notable, ni aprobat, puig que allá ahont no arribá la previsió, sigué aquesta suplerta per lo valor llegendari dels pobres soldats *assiris*.

Mentres aixó succehia en los islots, en la *Assiria* tothom feya 'l mut, puig en la cort dels xerraires, ó sia en los llochs comuns de la representació nacional, se arribá á imposar la enganyifa de fer callar per *patriotisme*, al objecte de poguer los mandons portar á bon fi la pasterada.

La indicada pasterada consistia en deixar pendrer sense grans resistencias los islots que *Assiria* possehia á cambi de quedar empotradas en son mateix siti las sabias y virtuosas institucions que la governavan.

En aixó lo poble *assiri*, es comensá á ficar la seba al cap de que uns pochos barcos feyan via cap á Orient, pera venjar lo desastre horrorós ja citat, y ¡cóm 'ls somreya la fortuna als ximplés sumía truytas! Res; los barcos aquells arribarian de un día al altre al lloch del passat infortuni y es pendrian la revenja. Quan de cop y volta es rebé la noticia, y no de matute, sino confessada per los mandons, de que todas las possessions de Orient, escepció feta de un tros de la capital, havían caygut á las garras dels fills ingrats dels islots amparats per la escuadra *egipcia*, fent presoners á molts dels braus defensors de la patria, sent alguns horriblement martiritats per los cafes ilustrats, per los masons *assiris*, que á costas de aquells infelissos havían arreplegat cuantiosas fortunas.

Respecte á dit cataclisme sols cal relatar lo següent tros de las memorias publicadas per lo TITAS d' aquella época, escritas per cert sobre fullas de plátano: «Lo govern de *Assiria* que aprofitant la burricaria dels seus governats, no 's cuidaba de altre cosa que omplir las butxacas y quan en ellas no hi cabían los tesoros robats los transportava á llunyanas terras á fi de tenirlos més ben guardats mentres sosteniau á la viuda curadora de son anemich xicot, pera que puguessin també anar retirant de la esquilhada *Assiria* lo poch diner que tenia.

En eixa operació es passaren prop de una trentena de anys, robant tots á la descarada los caudals destinats á procurar medis de defensa, ja á la mateixa *Assiria* y sobre tot per conservar sempre *assiris* los islots que de temps inmemoriai pertanyían á dita nació.

Los caudals prou 's reculliren de una manera onerosa per los burros *assiris*, pero los barcos y armas de combat y las defensas dels islots y costas de *Assiria* es quedaren convertidas en papers mullats en los palaus dels mandons. En aixó arribá una guerra ab lo poble *egipci*, y de primer envit se apoderaren de tots los islots que la *Assiria* tenia en Orient, sens que tingués de fer grans esforços degut tot á 'ls lladres; pillos, murrís y traidors que governavan als *assiris* y que havían deixat abandonats y vilment trahits en aquellas regions ahont defensavan á sa patria. Mes ¡rabia fa el contarho! lo exercit que havia vist com sos companys eran vilment trahits y entregats á morir de manera tan miserable á mans de feras sense entranyas, per culpa dels criminals subjectes y organismes que lo dirigían y manavan, no s' atreví á aixecar la veu; 's callá com si fos un cadavre, arrossegantse vergonyosamente als peus dels despotas y lladres, pero res; tenia la sanch podrida y no conceixia l' honor, la vergonya, quedá convertit en un verdader eunuch.

¡Pobre y desventurada *Assiria*! ¡infortunada patria mía! tos islots perduts, la vilesa ensenyorida, la gloria convertida en vergonya, l' honor enfonsat, la grandesa esmiculada, el poder abatut, la riqueza robada, la sanch llensada al femer, esborrat ton nom del llibre de la historia, morts tos fills dignes y valerosos!

¿Qué't resta, patria mía? Res de gran, de noble, de digne. Pero aconsolat, infelís *Assiria*, que encar te queda la gran viuda y lo malaltís fill, los mandons lladres, los juheus, los masons y los renegats.

Enfonsat, putinera *Assiria*, sigan tas terras presa del foch

del cel; que may més te iluminin los raigs del sol, ni la claror de la lluna, ni lo suau ventfjol te oregi; quedi tota convertida en mar fangosa, y sobre tas ayguas quedi escrit ab caracteres de relleu lo següent títol: «Eixa sigué la nació *assiria* que morí per lo lladrocini dels governants y degradació dels governats.»

Fins aquí las fullas de plátano del antich TITAS.

(Continuará.)

TIPOS

¿Veu aquell sempre en recons empunyá espasa y bandera declamant, fent contorsions pegant sempre de talons? Es un cómic de tercera.

¿Veu aquell que furios cabell dret y mans desadas passa corrent hi ha vegadas mitj cantant y tot fent l' os? Es un músich de tres, dos.

¿Veu aquell curro y bolero que al parlarse de Espartero plora com si fos un nen fent riure á tota la gent? Aqueix tipo es un torero.

¿Veu aquell parpal tan magre que va 'ls genolls ensenyant, y que fa de tant en tant aquells singlots de vinagre? No pot ser sino un cessant.

¿Veu aquell vell que pidola y hasta escura la casola y per no morir de fam menja tronxos de ensiam? Aqueix es mestre de escola.

¿Veu aquell de cara trista que al veure mitja pesseta ja se la menja ab la vista anantli sempre á la pista? De segú que es un poeta.

¿Veu aquell tipo ab sombrero que sempre va ab desespero y per tot arreu se fica sens parar may gens ni mica? Aqueix es gacetillero.

¿Veu aquell curt de gambals que al parlar de Religió quasi treu foch pels caixals? Aqueix sabi de cartró es un solemne masó.

¿Veu aquell bestia y tanoca que en la llengua hi te verí y llibertat sempre invoca? Donchs aqueix burro ó pollí tot ho es menos carlí.

PORTA BOINA.

(Continuació.)

Al enfornar se fan los pans geperuts: refrán que adverteix lo cuidado que 's deu tenir quan se comensan las cosas pera que surtin ben fetas.

Al fi 's canta la gloria: refrán que indica que fins estar acabada una cosa no 's pot fer judici cabal de ella.

Al home bajá, donali 'l dit y 's pendrá la má: refrán que aconsella que no 's tinga familiaritat ab gent dolenta, porque no 's prengan més confiansa de la que 'ls correspon.

Al home vell, si li mudas l' aire se 'n farà la pell: refrán que adverteix qu' es perillós en la vellesa mudar de clima.

Al qui 's menja lo madur, festi rosegar lo dur: refrán qu' ensenya que las conveniencias y profits han de gosar ab las sevas cargas y penalitats.

Alegria secreta, candela morta: refrán qu' ensenya que 'ls gustos son menors, quan no 's cumunican y celebran ab los bons amichs.

Alsemnos..... y aneuhi tots: refrán que repren á aquells que son bons per embarcar als altres y ells se quedan en terra.

Altre vindrá que m' abonará: refran qu' adverteix que moltes cosas 's tenen per malas fins que s' experimentan altres de pitjors.

Alla hont no hi ha sanch; butifarras no s' hi fan: refran que expresa que, sens medis, no 's pot obtenir un objecte.

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

Amich reconciliat, enemich doblat: refran que adverteix que no deu fiarse d'un amich ab qui s'han fet de nou las paus. (L'Aguinaldo, á Manila, es una bona proba.)

Amichs flns al Cel, y á la bossa no hi toquem: refran que repren als que fan molts agassajos y quan se necessitan giran las espatllas.

Amo que te mossos y no 'ls veu, se fá pobre g no s'ho creu: refran qu'ensenya quan importa la presència de l'amo pera que 's fassan be las cosas.

Amor ab amor se paga: refran que denota la mútua correspondencia d'algunes personas en qualsevol cosa favorable ó contraria.

Amor de gendre, bugada sens cendra: refran que denota la tibiesa ó poca duració de l'amistat entre sogres y gendres.

Amor de senyor, aigua en cistella: refran qu'adverteix que 'l qui serveix als poderosos sol tenir lo pesar de veures desatés.

Amor de burro, cossa y caixalada: refran que s'aplica á aquells que mostran son carinyo fent mal com els burros.

Anar per llana y tornar trasquilat: refran que s'usa pera demostrar que algú ha trobat perjudici en alló que creya trobar profit.

Anell al dit, honra sens profit: refran qu'adverteix que no 's deu emplear lo diner en cosas que sols serveixen per fausto y vanitat.

Any de figas flors, any de dolors: refran ab que 's denota que 'ls anys en que hi ha abundancia de figas flors, solen ser estérils en lo demés.

Any de neu, any de Deu: refran que dona á entendre que en l'any que neva molt, solen ser abundants las cullitas.

Any d'ovellas, any d'abellas: refran que dona á entendre que l'any qu' es bo per un d'estos negocis ho es també per l'altre.

Any plujós, pósat á jaure: refran que denota que quan l'any es de molts plujas, está ociós el pagés perquè no pot fer los treballs del camp.

Ara 'm besets, ara no 'm besets: refran que s'aplica als inconstants y mudables.

Ase magre, plé de moscas: refran que dona á entendre que al pobre y miserable tots lo combaten pera reduhirlo á major miseria.

Aucell passat, no es engabiat: refran aplicable als experimentats, que no es fácil enganyarlos.

Aucell vell no entra en gabia: refran que denota lo mateix que l'anterior.

Arch sempre tirat, ó fluix ó trencat: refran ab que 's dona á entendre que, així com l'arch sempre tirat ó 's romp ó pert la forsa; així també las cosas humanas, no poden mantenirse molt temps en un estat violent.

(Continuará.)

EN EL CONGRÉS

—Pido la palabra.

—Ya la té.

—En vista de las críticas circunstancias per qué atravessa la patria ¿quínas resolucions pendrá 'l govern?

—S. S. ha de sapiguer que 'l govern, per rahons de patriotisme, no pot manifestarlas al Parlament.

—¡...

—Pido la palabra.

—Prénguela.

—Las imprevisiones, senyors, en que han incorregut els pasteras que 's assentan en las poltronas ministerials son tan grans, que be mereixen que se 'ls exigeixin responsabilitats tremendas.

—Las desgracias que pesan sobre nosaltres son molt grans, pero, el govern no está crusat de brassos y ha pres medidas que, per lo mateix que formo part del ministeri, no 'm son possible revelar per patriotisme....

—Pido la palabra.

—La té S. S.

—¿Qué ha fet el govern pera venjar lo de Cavite? ¿Qué ha fet pera auxiliar á nostres germans de Manila que están á punt de ser assassinats per los corifeus de aquell pillo de Aguinaldo? ¿Qué fa, repeteixo, aquest desgraciat govern digne de ser xeringat cinquanta mil voltas.... ab un Krupp?

—Senyors: A fi de que 'ls enemichs d'Espanya no 's valguin de las manifestacions que fassi pera fernos la grilla, dech manifestar al Congrés, que per rahons poderosissimas que no escapan á la penetració de

S. S., 'm veig obligat á callar las determinacions del ministeri de que formo part y á suplicarlos que esperin (sentats) los efectos, que de segú mereixerán la aprobació de tots los senyors diputats.

—¡iii....

—Pido la palabra.

—Que parli S. S.

—Suplico al govern que 'ns digui quínas instrucciones s'han donat á la esquadra de 'n Cámara y quán pensa pendre alguna determinació sobre lo de Filipinas; perque aquest apocament, aquesta falta de criteri, aquesta deixadés criminal y estúpida be mereixen, més que reprobació, quatre tiros al cap y després (després ¿eh?) cincuenta garrotadas á las plantas dels peus.

—El govern, senyors diputats, está resolt á tot y á no descuidar un sol moment las necessitats de la patria. Pero, altas miras patrióticas 'm vedan manifestar al Congrés, las resolucions de gran trascendencia que s'han prés en l'últim concell de ministros. El Govern sabrá cumplir la alta missió que se li té confiada.

—¡iii....

—Pido la palabra.

—La té el Sr. MESTRE TITAS.

—Lo MESTRE TITAS ab pocas paraulas en té prou, y renuncia generosamente á las rectificacions. Pero, no puch menos que manifestar al Congrés, que 'l govern obra com no obraría ningú. ¿Quí sería capás de fer las bestias tan ben fetas com el govern actual? ¿Quí 's puliria las colonias ab més salero y desvergonyiment? ¿Quí sabría, sens una bona careta de ferro, entregar indefensos als nostres germans de Filipinas, al punyal del *benemerit* Aguinaldo? ¿Quí com ell, ens portaría á la pau més motxos y ab unas orellas més llargas que las que portem? ¿Quí sabría traurens els cuartos de la butxaca ab més *precisió* y desenfado? ¿Quí, com ell, sabría proteger las instituciones virtuosas (que deya el cardenal Sancha) de las iras de un poble indignat contra 'l lladrocini d'uns granujas, d'uns pillos, d'uns traidors, d'uns miserables venuts á la masonería?

Yo, que soch tan vell.... y no cobro, com MESTRE TITAS que 'm dich, demano al Congrés un vot de confianza á favor d'un govern que tan se desvetlla per nosaltres. (Varias veus: ¡Mentida, mentida!) ¿Cóm mentida? Si vosaltres que protesteu, sigueu carlistas ó republicans, no esteu be aquí. Si tan crideu, ¿perqué no ho engegueu tot al patarri? (Lo MESTRE TITAS dona una *guinyada* á n' en Llorens y á Mella, que riuhen per sota 'l nas). Y además, jo puch sostenir aquí y á tot arreu, que 'l govern que tolerem es.... un bon home.

Y tinch dret á sostenirho, fins que en el Senat diguin lo contrari els ilustres Prelats que allá tenen siti. He dit. (En Sagasta 's mossega la llengua y els diputats.... católichs impolítichs quedan ab un pam de boca oberta que 'ls hi cabria un cap de burro, ab orellas y tot.)

TITELLA.

LLISSÓ DE CATECISME

—Digas, Janet, ¿quáns son los manaments de la lley de Deu?

—Son deu: Lo primer.... etc.

—Está be; á veure cóm saps contra quín pecan los católichs impolítichs?

—Senyor, contra cap.

—¡Ay cap de meló! ¿Que no has entés la pregunta?

—Sí, senyor; l' he entesa, ampró vosté 'm parla de homens impolítichs y de manaments de la lley de Deu: ¿que per ventura hi ha manaments polítichs, ó que políticament obligan?

—¡Vaja una surtida! ¿Tú no saps que 'n tota qüestió política s'hi enclou una religiosa com es en nostre cas? Lo quint y septé manament que prohibeixen danyar á un altre en sos bens encaixan perfectament ab la qüestió dinástica d'Espanya, puig que los qui cooperin directa ó indirectament á que lo Rey llegitim d'Espanya no disfruti de son dret á la corona, se fan reos de danyar al próxim en sos bens y en un be tan gran com lo d'enpunyar lo cetro real.

—Veig la trascendencia del argument; mes son tans y tans los que no volen saber res ab cap mena de política y per altre part se 'ls veu en l'iglesia á confessar, etc., que un no pot pensar vulgan viurer en conciencia culpable. Jo ho compondria d'una manera: dihent que molts d'ells ja volen lo Rey llegitim, am-

pró sens fressa, vull dir, sens guerra ni medis violents. 'Ls donguin un medi obvi d'entronisar lo Rey llegitim *suavement* y veurá que son adictes seus.

—Pedir peras al olmo, noy, te diré parlant en castellá. Lo gos no deixa l'os que te á la boca, sens fer gran resistencia y ¿voleu que los que rosegan lo turró lo deixen més que á pura forsa?

—Me convens, senyor mestre, y vulla Deu que com jo 's convencin molts dels que per sa apatía é inactivitat retardan l'adveniment del regnat de la justicia y la rahó.

UN RECTOR DE FORA.

¡Quíns escándols es vehuen aquí á Espanya!

¡Oh Deu! ¿Qué ha succehit en lo Senat?

Que un general dolent cantá la canya

al govern mes inepte y desgraciat.

Tot aixó barrejat del *robotari*,

de porquerías mil, de traicions,

de Tedeums cantats.... per *lavatori*

de trampas y vilesas á trompons.

Rahó te don Medí;

—¡Ya vindrá la matansa! ¡Ha de vení!

VOLTREGANÉS.

Espanteus tothom.

El Noticiero, aquesta cantonada ahont tothom hi planta l'pegat que vol.... mentres ho pagui, ha parlat en nom de las classes *puidentes*, (¿que dirá 'l *Diari de Barcelona*?) en nom dels productors, en nom dels obrers y en nom de las mares espanyolas y demana la pau.

El govern, per lo vist, el deu pagar be.

El Noticiero podria començar á presentarnos un projecte. Un *ché* tan llest com éll, tan espavilat y tan pessetero, caldría que, ans que demanar la pau, sens tó ni só, ja 'ns digués de quina manera pot lograrse salvant íntegras las colonias y pagantnos els *yanks* els gastos de las guerras colonials bitllo bitllo. Que sería l'única manera de lograr la pau ab honra.... espanyola, no honra *noticieresca*.

Té la paraula el diputat cuné de Sueca.

Hem vist ab desagrado que un periódich com *Las Noticias* que alguna vegada ha dit qu'era católich, permeti que desde sas columnas s'ataqui tan descaradament als frares com fá 'l seu corresponsal en Madrid.

Ab verdeder asco llegirem el número del diumenge passat ahont están estampats los insults grossers de que parlem.

¡Quí será aquest *Luque*!

Días enrera donarem la noticia de que un suplent de Filosofia d'un establiment literari del Ensanche havia dit en plena classe que en la actual guerra hispano-americana portavan la rahó els Estats Units. Y ens dolia tan més eixa opinió perque havia estat llenzada per un enteniment de primer ordre entre 'l modern catalanisme y futur ministre de la Iglesia.

Avuy, millor enterats, podem dir no ser cert lo que se 'ns comunicá, sens dupte de bona fe. El citat suplent solsament digué (acabada ja la classe) que, com á catalanista alabava á n' en Moret per haver donat la autonomia á Cuba.

Encara que aixó no es conforme del tot ab nostra manera de pensar, tenim el gust de consignarho aixís, ja pera donar una satisfació al interessat ja pera no imputar al catalanisme cosas que no sou sevas, ja perque á Lo MESTRE TITAS si li agrada treurer al sol los drapets bruts dels seus contraris, no li agrada menos la veritat, á la qual, deliberadament, no ha faltat ni faltará jamay ajudant Deu.

DE DON CARLOS DE BORBÓN 3'50 pessetas

Pe 'ls de fora, més 0'50 pta. per certificat y franquetx.

Un periódich republicà d' aquesta capital deya l' altre dia:

"Pera mengua dels partits avansats, sols los diputats carlistas demostren valentia. Y 'ls fantoches republicans ¿qué fan?... ¿Que han de fer! el Burro; com bons elegits de Llambí, La Publicitat y demés...."

Be diu aquell refran catalá:
Boigs fan bitllas.

UN SOMNI

Aymat MESTRE: Tornant días passats bastant cansat de la professó de Corpus, vaig anarmen al llit ab lo propósit d' estirar la *pierna* dotze horas seguidas, contra la meua costum de dormirne set solsament. Vaig passar una nit perra, *perrissima*, puig tota la nit estiguí somiant.

Somiava examinadors, cosas d' Aguinaldo, de Moret, de Sagasta y demés animals semblants, tot llegint el *Correo Catalán*, quan veig qu' entra un senyor d' uns 50 anys, guapo, alt, elegant y comensarem a parlar de guerra, de barcos y demés, y m' afegí:—Antes de tres mesos tindrem la guerra a *dins*, y sols tindrà per objecte clavar al canyet a donya Putingas y demés farda y en son loch hi posarem al llegitim Hereu. Será de curta duració aquesta guerra, pero será; puig sembla que 'l Cel ens ho patentisa cada dia més. Recorda que temps atrás naufragá aquell hermós barco anomenat *Reina Regente*; en Cavite s' esfonsá lo *Reina Cristina*; en Santiago s' ha inutilisat lo *Reina Mercedes* y ara, dintre pochos días, lo *Prinpeesa de Asturias* serà foradat de part a part per una bala enemiga..... ó una bala caiguda del Cel....

Y 'l senyor aquell, agafantme per una ma, va portarme al Moll de Barcelona y al ficarme dintre una llaugera barqueta, aquesta va relliscar llaugera sobre las aguas y ens portá al mar de las Antillas y joh prodigi! allí vaig poguer contemplar un grandiosíssim espectacle. Tres grandiosos y esbelts acorassats, *D. Carlos*, *Don Jaume* *Don Alfons*, un creuher de 1.ª que en sa proa hi tremolava una bandera de la Verge dels Dolors y en sa popa s' hi llegia *Donya Maria Berta*, lo torpeder *Marqués de Cerralbo* y el destroyer *Mella* armats de poderosos canons *Llorens*, atacavan y destruhian per complert la esquadra del *modern Samson*. Sento en aquell moment los marrameus d' una guatlla del vehi y 'm trobo estirat com un sach al llit.... sense acorassats ni conons ni res.

¡Oh somni grat, quan atropellat 'm deixas!

Pero com que 'ls somnis no deixan de tenir certa relació ab la veritat de las cosas, he pensat comunicarho als meus condeixebles per si élls hi troban la punta.

¡Si fos veritat, que 'n veuriam de cosas, de cambis, de reformas! Pot ser que fins de la casa que jo m' estich en trauriam l' *oncle Joanet*.

S. NOMAR. S.

Vich, 14 Juny 1898

¡NO PARIS, LLEÓ, NO PARIS!

Fidel guardiá d' Espanya, quals procesas
Admira tot lo mon,
Escolta ma veu trista y apagada
Qu' es veu d' un espanyol.
Quan haigis fet mil trossos de 'ls *tocinos*
Que insultaren l' honor
D' aquella que 'ls tragué de las tenebras
Y 'ls lliurá de la mort,
Portant la clara llum de l' Evangeli
Que 'ls ensenyaba 'l port
Hont havían d' anar per tenir vida
Y un eternal repós,
A 'ls mateixos que avuy s' alsan ab armas
Contra de la que fou
La més gran de las Reinas, qual corona
Ya may podí 'l Sol
Deixar ni un sol instant d' il·luminarla
Y era tan son valor
Qu' era per tots temuda y respetada
De l' un a l' altre pól;
Quan en lo fons del mar sigui estontzada
La senyera de 'ls *porchs*
Que han oblidat que resta encar' a Espanya
Un riquíssim tresor,
Que tu ets qui 'l defensas y qui 'l guardas
Tu, may vensut Lleó,
Y que ab tu tots los fill d' aquesta terra
Serém fins a la mort
Per venjar las injurias y 'ls ultratges
Del honor espanyol;
Quan haigis ja vensut a 'ls *tocinaires*
De l' altra part de mon
y l' Europa enbustera 't canti glorias....

¡No paris, nó, Lleó!
Alégrat solsament per la victoria
Estigasne joyós,
Més per deixar venjat de nostra Espanya
L' immaculat honor
S' han de penjar molts lladres y embustersos
Tal vegada pitjors
Que aquells que han corromput nostras colonias
Puig aquests, nostras cors
Perverteixen y tacan nostra Historia,
Matan la Religió
y ab descaro y cinisme, medran, puján....
¡Trepitjant nostre honor!

EN POLVIS.

CARTAS DE FORA

Vilanova, 3 de juny de 1898.

Aymat Mestre; tot trist vinch a contarli un nou cas que en ma vila está passant, y que, ab pena, em proposo relatarli con un fet ominós y denigrant.

Tenim aquí un *Diari* pelacanyas que 's burla de lo bó y lo més sagrat, y que, degut tan sols a sas *hassanyas* está per tot arreu desprestigiat.

Tot sovint al diable encén un ciri, y a vegades, un altre a Sant Miguel; y en totas ocasions, lo seu deliri es combatre al carlisme ab foll anhel.

No falta qui, emperó, bé l' acompanya per fer tirar avant lo seu intent; hi ha un altre paper qu' ab doble sanya trevallava pels impiós *dignament*.

Defensors son ells dos, en nostra vila, d' *interessos morals y materials*; al menos, així ho diuhen ab barrila y ab énfassis y orgull de lliberals.

Agafats sempre van de la maneta aquestos dos *tocayos florentinis*; y con que 'ls fa ballar igual *coseta*, sols pensan en cruspirse bons *bossins*.

L' han emprés ara ab rabia, fa ja días, contra un sabi y humilt predicador, qu' al veurer tans insuls y *fellonias* ens recorda 'ls *atletas del terror*.

Si sentís, mon bon Mestre, 'ls impropers que contra 'l sacerdot van vomitant, no podria sufrir tan fells dicteris, arrancantlos la llengua al bell instant.

Aixó 's deuria fer, puig s' ho mereixen, y aixís desitja ferho aquest *aucell*; mes als que l' honor sant aixís fereixen, se 'ls deu tractar tan sols ab lo fusell.

El que mou tanta brega, es un *philòsofus* que d' un quan temps, lo nom ha cambiat, y etjega cada farsa, 'l *lleganyósufus*, que fá ja comú causa ab l' impietat.

Ab dolsa *sanc fa son* y fins galvana y donantse 'l molt guapo un xich de tó, se presenta a volgué estrenar la plana d' un digne oradó ilustre y gran doctó.

Y com que 'l sacerdot de referencia als masons va posarlos en *bon lloch*.... ja no cal dir res mes; sense conciencia (puig no'n tenen) s' esbraven com un foch.

Si sensible es, qu' aixís l' engany s' ampari del públich ignorant que tot s' ho creu, mes ho es, que 'l católich senmanari fassi mutis, devan de tan menyspreu.

Lo seu instint a voltas fa feresa; puig que ab fingida capa de pietat, infiltran lo veneno ab *candidesa* dins lo cor del obrer y el potentat.

Per aquest gran motiu, jo avuy comenso a espolsarlos l' esquena als molt llenguts; y d' aquell que mes pot, jo crech y penso que depent, de que sigan abatuts.

Avuy faig punt final, mon aymat Titas, y a sa *escola* sovint penso assistí; vol contarli en següents semi-visitas grants assumptos,

L' AUCELL VILANOVI.

**

Reus, 10 de juny, 1898.

Molt senyor meu: Diumenge, dirigintme al café impressio-nat per las terribles noticias de Manila, vaix toparme ab un amich de la infantesa, a qui no havia vist desde molts anys, y entrarem junts al local.

Mentres esperavam que 'ns portessin el café vaig dir a mon amich,

—¿Qué no gastas salut, que 't veix tan groch?

—No noy, no: res d' aixó.

—Donchs ¿cóm estás tan flach?

—Es que....
—Ja pots parlar, ja, Carlets.
—No, val més que parlem d' altre assumpto.
En aquest moment entrá 'l repartidor dels diaris y m' entregá 'l *Correo Español*.
—¡Y ara noy! ¿qué també ets retrógado y oscurantista?
Yo vaig mirarme'l, esclafint la riatlla.
—Fuig, home, fuig, no siguis ruch. ¿Veus? Yo soch dels de *Las Dominicals* y el *Pats*; soch dels adelantats.
Y després de discutir més ó menos acaloradament, vaig entregarli *El Correo Español* dihentli: Llegeix aquest article de l' *Enas* y quan trobis arguments per combátrel ab rahó, avisa'm.
Y ens despedirem afectuosament.
¡Y encara l' espero!

MAZANTINI.

**

Olot, 11 juny, 1898.

Benvolgut Senyor Mestre: En nostre temple parroquial s' ha celebrat ab tota pompa una festa que tenia tres obgetes: conclusió del mes de María, pregarias ab motiu de la guerra y recullir fondos pera la suscripció nacional.

Lluída fou en extrem, mereixent alabansa elements musicals y valiosos de nostra vila que contribuiren a son major esplendor.

La part decorativa fou ben disposada y alabada per tot hom.... menos per l' *orga* destrempada dels artistas, ó millor dit, d' alguns artistas, que deya que la decoració del altar major era un bunyol, que no podia anar ni ab curriolas, arribant a tractar bastant malament y ab cert indecorós tó, al director de la decoració de la festa.

Tenint en compte la brillantíssima historia *artística* del crítich, (sens dupte serà el decano dels escultors y pintors olotins honra de Olot; y 'ls triomfs que alcançá en sos millors temps en los centres artístichs de Roma y París, ahont enlluherná al mon ab sas colossals obras, no he pogut menos de variar de opinió y creurer, que *alló* fou un solemne disbarat.

Ab lo que no estich conforme, es ab lo que diu de que ignora qui es l' autor, quan ha pretingut criticar més la persona que l' obra.

¡Vaija senyor *bastó*, que ja 'l coneixem massa.

Y si 'm fa descapdellar, en diria de grossas.

MONTSACOPA.

XARADA

Dos-dos-tres es tan perversa
que dins la *tot* l' altre dia
va tenir.... la osadía
de ficarhi un *prima tersa*.

ESCOLA-NET.

ROMBO

.....
.....
.....
.....
.....

1.ª Consonant. 2.ª Astre. 3.ª En las cartas n' hi ha. 4.ª Ex-alcalde de Barcelona. 5.ª El be en porta. 6.ª Constelació. 7.ª Vocal.

EL BERGDÁ.

GEROGLIFICH COMPRIMIT

A

A

GEROGLIFICH

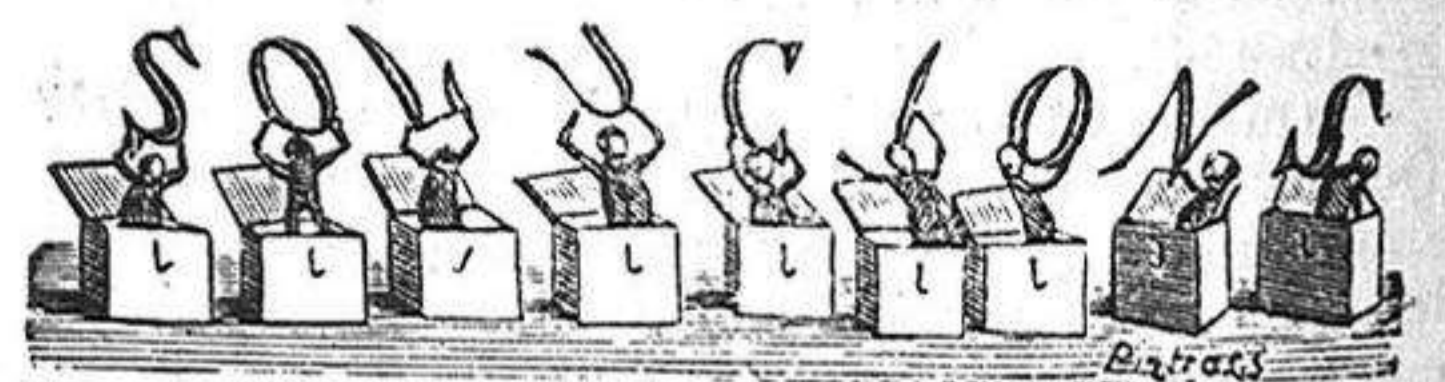
:: + ::

P 1897 1898

+

VII III

ESCOLA-NET.

Xarada: Cámara.

Endevinalla: Mosquit.

Geroglífich: per 5 céntims lo Mestre Titas.

Targeta: Lo Mestre Titas.

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.